

Audiència. L'Església viu en la història

En aquesta audiència Benet XVI parla de la pregària en la segona part del llibre de l'Apocalipsis. I en destaca una idea: “L'Església viu en la història, no es tanca en si mateixa... i com a cristians mai no podem ser pessimistes” malgrat les dificultats que es presentin.

04/11/2012

Estimats germans i germanes,

Dimecres passat vaig parlar de la pregària en la primera part de l'Apocalipsi; avui passem a la segona part del llibre, i mentre que, en la primera part, l'oració està orientada cap a l'interior de la vida eclesial, en la segona s'adreça al món sencer. L'Església, en efecte, camina en la història, n'és part segons el projecte de Déu. L'assemblea que, escoltant el missatge de sant Joan presentat pel lector, ha redescobert la seva pròpia tasca de col·laborar en el desenvolupament del regne de Déu com «sacerdots de Déu i de Crist» (Ap 20, 6; cf. 1, 5; 5, 10), s'obre al món dels homes. I aquí emergeixen dues maneres de viure, en relació dialèctica entre si: la primera, la podríem definir com el «sistema de Crist», al qual l'assemblea se sent feliç de pertànyer; i la segona és el «sistema terrenal anti-regne i anti-aliança posat en pràctica per influx del Maligne», el qual, enganyant els homes, vol crear un món oposat al

volgut per Crist i per Déu (cf. Pontifícia Comissió Bíblica, *Bíblia i moral. Arrels bíbliques del comportament cristià*, 70). Així doncs, l'assemblea ha de saber llegir en profunditat la història que està vivint, aprenent a discernir els esdeveniments amb la fe, per col·laborar, amb l'acció, al desenvolupament del regne de Déu. Aquesta obra de lectura i de discerniment, com també d'acció, està vinculada a la pregària.

En primer lloc, després de la crida insistent de Crist que, a la primera part de l'Apocalipsi, diu set vegades: «Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a l'Església» (cf. *Ap* 2, 7.11.17.29, 3, 6.13.22), es convida a l'assemblea a pujar al cel per contemplar la realitat amb els ulls de Déu. I aquí trobem tres símbols, punts de referència dels quals partir per llegir la història: el tron de Déu, l'Anyell i el llibre (cf. *Ap* 4, 1 - 5, 14).

El primer símbol és el tron, sobre el qual hi seu un personatge que sant Joan no descriu, perquè supera tot tipus de representació humana; només pot fer referència al sentit de bellesa i alegria que experimenta en ser davant seu. Aquest personatge misteriós és Déu, Déu omnipotent que no va romandre tancat en el seu cel, sinó que es va fer proper a l'home, establint una aliança amb ell; Déu que, de manera misteriosa però real, fa sentir la seva veu en la història sota la simbologia dels llamps i els trons. Hi ha diversos elements que apareixen al voltant del tron de Déu, com els vint-i-quatre ancians i els quatre vivents, que lloen incessantment l'únic Senyor de la història.

El primer símbol, per tant, és el tron. El segon és el llibre, que conté el pla de Déu sobre els esdeveniments i sobre els homes; està tancat hermèticament amb set segells i

ningú pot llegir-lo. Davant d'aquesta incapacitat de l'home d'escrutar el projecte de Déu, sant Joan sent una tristesa profunda que el fa plorar. Però hi ha un remei per a la pèrdua de l'home davant el misteri de la història: algú és capaç d'obrir el llibre i il·luminar.

Apareix aquí el tercer símbol: Crist, l'Anyell immolat en el sacrifici de la creu, però que està dret, signe de la seva Resurrecció. I és precisament l'Anyell, el Crist mort i ressuscitat, que progressivament obre els segells i revela el pla de Déu, el sentit profund de la història.

Què diuen aquests símbols? Ens recorden quin és el camí per saber llegir els fets de la història i de la nostra vida mateixa. Aixecant els ulls al cel de Déu, en la relació constant amb Crist, i obrint-li a ell el nostre cor i la nostra ment en la pregària personal i comunitària, aprenem a

veure les coses d'una manera nova i a captar el seu sentit més autèntic. La pregària és com una finestra oberta que ens permet mantenir l'esguard cap a Déu, no només per recordar-nos la meta cap a la qual ens dirigim, sinó també per permetre que la voluntat de Déu il·lumini el nostre camí terrenal i ens ajudi a viure amb intensitat i compromís.

De quina manera el Senyor mena la comunitat cristiana a una lectura més profunda de la història? Abans de res convidant-la a considerar amb realisme el present que estem vivint. Llavors l'Anyell obre els quatre primers segells del llibre i l'Església veu el món en el qual està inserida, un món en el qual hi ha diversos elements negatius. Hi ha els mals que realitza l'home, com la violència, que neix del desig de posseir, de prevaler els uns sobre els altres, fins al punt d'arribar a matar-se (segon segell), o la injustícia, perquè els homes no

respecten les lleis que s'han triat (tercer segell). A aquests se sumen els mals que l'home ha de patir, com la mort, la fam, la malaltia (quart segell). Davant aquestes realitats, sovint dramàtiques, la comunitat eclesial és convidada a no perdre mai l'esperança, a creure fermament que l'aparent omnipotència del Maligne s'enfronta a la veritable omnipotència, que és la de Déu. I el primer segell que obre l'Anyell conté precisament aquest missatge. Narra sant Joan: « *I vaig veure que hi havia un cavall blanc, i el seu genet duia un arc. Li van donar una corona i va sortir com a vencedor camí de la victòria*» (Ap 6, 2). En la història de l'home ha entrat la força de Déu, que no només és capaç d'equilibrar el mal, sinó fins i tot de vèncer-lo. El color blanc fa referència a la Resurrecció: Déu es va fer tan proper que va baixar a la foscor de la mort per il·luminar-la amb l'esplendor de la seva vida divina; va prendre sobre

si el mal del món per purificar-lo amb el foc del seu amor.

Com créixer en aquesta lectura cristiana de la realitat? L'Apocalipsi ens diu que l'oració alimenta en cada un de nosaltres i en les nostres comunitats aquesta visió de llum i de profunda esperança: ens convida a no deixar-nos vèncer pel mal, sinó a vèncer el mal amb el bé, a mirar Crist crucificat i ressuscitat que ens associa a la seva victòria. L'Església viu en la història, no es tanca en si mateixa, sinó que afronta amb valentia el seu camí enmig de dificultats i sofriments, afirmant amb força que el mal, en definitiva, no venç el bé, que la foscor no ofusca l'esplendor de Déu. Aquest és un punt important per a nosaltres: com a cristians mai no podem ser pessimistes; sabem bé que en el camí de la nostra vida trobem sovint violència, mentida, odi, persecucions, però això no ens desanima. L'oració,

sobretot, ens educa a veure els signes de Déu, la seva presència i acció; és més, a ser nosaltres mateixos llums de bé que difonguin esperança i indiquin que la victòria és de Déu.

Aquesta perspectiva porta a elevar a Déu i a l'Anyell l'acció de gràcies i la lloança: els vint-i-quatre ancians i els quatre vivents canten junts el «càntic nou» que celebra l'obra de Crist Anyell, el qual farà que «*tot sigui nou*» (Ap 21, 5). Però aquesta renovació és, abans que res, un do que cal demanar. Aquí trobem un altre element que ha de caracteritzar la pregària: invocar amb insistència al Senyor perquè vingui el seu regne, perquè l'home tingui un cor dòcil al senyoriu de Déu, perquè sigui la seva voluntat la que orienti la nostra vida i la del món. En la visió de l'Apocalipsi aquesta oració de petició és representada per un detall important: «els vint ancians» i «els quatre vivents» tenen a la mà, al

costat de la cítara que acompanya el seu cant, «copes d'or plenes de perfum» (5, 8a) que, com s'explica, «són les oracions dels sants» (5, 8b), és a dir, d'aquells que ja han arribat a Déu, però també de tots nosaltres que ens trobem en camí. I veiem que un àngel, davant el tron de Déu, té a la mà un encenser d'or on posa contínuament els grans d'encens, és a dir les nostres oracions, el suau olor del qual s'ofereix juntament amb les oracions que pugen fins a Déu (cf. . *Ap* 8, 1-4). És un simbolisme que ens indica com totes les nostres oracions -amb tots els seus límits, el cansament, la pobresa, l'aridesa, les imperfeccions que podem tenir- són gairebé purificades i arriben al cor de Déu. Hem d'estar segurs que no hi ha pregàries supèrflues, inútils, cap no es perd. Les pregàries troben resposta, encara que de vegades misteriosa, perquè Déu és Amor i Misericòrdia infinita. L'àngel -escriu sant Joan- *«va omplir el braser amb*

foc de l'altar i l'abocà a la terra, i van esclatar-hi tronades i llamps, i un terratrèmol» (Ap 8, 5). Aquesta imatge vol dir que Déu no és insensible a les nostres súpliques, intervé i fa sentir el seu poder i la seva veu sobre la terra, fa tremolar i destrueix el sistema del Maligne. Davant el mal sovint hom té la sensació de no poder fer res, però precisament la nostra pregària és la resposta primera i més eficaç que podem donar i que fa més fort el nostre esforç quotidià per difondre el bé. El poder de Déu fa fecunda la nostra debilitat (cf. *Rm 8, 26-27*).

Vull concloure fent referència al diàleg final (cf. *Ap 22, 6-21*). Jesús repeteix diverses vegades: «*Vinc de seguida*» (*Ap 22, 7.12*). Aquesta afirmació no només indica la perspectiva futura a la fi dels temps, sinó també aquesta: Jesús ve, posa el seu estatge en qui creu en ell i l'acull. L'assemblea, llavors, guiada per

l'Esperit Sant, repeteix a Jesús la invitació urgent a ésser cada vegada més a prop: «*Veniu!*» (Ap 22, 17a). És com la «*dona*» (22, 17) que aspira ardentment a la plenitud del matrimoni. Per tercera vegada apareix la invocació: «*Amén! Veniu, Senyor Jesús*»(22, 20b), i el lector conclou amb una expressió que manifesta el sentit d'aquesta presència: «*La gràcia de Jesús, el Senyor, sigui amb tothom*»(22, 21).

L'Apocalipsi, tot i la complexitat dels símbols, ens implica en una pregària molt rica, per la qual també nosaltres escoltem, lloem, donem gràcies, contemplem el Senyor i li demanem perdó. L'estructura de gran pregària litúrgica comunitària és també una important crida a redescobrir la força extraordinària i transformadora de l'eucaristia. Vull convidar amb força, de manera especial, a ser fidels a la santa missa dominical en el dia del Senyor, el

Diumenge, veritable centre de la setmana. La riquesa de la pregària en l'Apocalipsi ens fa pensar en un diamant, que té una sèrie fascinant de talles, però la bellesa resideix en la puresa de l'únic nucli central. Les suggestives formes de pregària que trobem en l'Apocalipsi fan brillar la bellesa única i indicible de Jesucrist. Gràcies.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-
lesglesia-viu-en-la-historia/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-lesglesia-viu-en-la-historia/) (17/08/2025)